

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

**E adevărat că sunt greșeli cari vatămă numai
celor ce le-au făcut și deci pot fi scuizate
cu ușurință?**

De Prof. Paul Constantinescu
Membru al Congresului Național Bis.

Nu e rar să auzim pe unele persoane cari au rele obiceiuri: băutura, jocul de cărți, luxul, risipa, destrăbălarea, sau dintre cei tineri cari au: fumatul, lenea, minciuna, sau altele mai puțin greșite cărora le spunem că au făcut o faptă necugetată, mărturisind că în adevăr nu s'au purtat bine, că au făcut ori că fac rău, dar susțin îndată cu un aer — ce pare nevinovat — că acest rău nu este mare, că este neînsemnat și cearcă să-l scuizeze zicând mereu că răul nu l-au făcut sau nu și-l fac decât lor însăși.

După părerea lor, ei sunt singurii interesați, mai bine zis — păgubiți de răul produs. Acele persoane susțin că ele suferă și suportă urmările materiale ori morale ale faptei.

Ele cred că au dovedit, astfel, destul că nu avem dreptul și nu putem să le reproșăm. Ele susțin că-și aparțin, că-s stăpâne pe ele, că nu depind de nimeni; prin urmare, zic ele, pot să-și facă ori să-și producă orice neajuns, dacă-l considerăm noi așa; dar, încă odată, ele pot să se comporte față de ele cum le place. S'au găsit și scriitorii cari să crează așa. Să ne întrebăm: ce însemnează aceste raționamente? Să judecăm noi dacă n'au putut să se judece singure, să încercăm a le arăta prin glas liniștit, ca în sf. biserică, greșala ca să se deprindă a o considera, a se îngriji de ea și cu timpul a cerca să se corecteze. „A greși este omenească Biserica nu voește moartea nimănui. Ne este prea ușor să ne dăm șoco-

teală că acele raționamente, prin cari arată că ele nu-și greșesc decât lor, sunt greșite, nefundate, neadmisibile.

Mai întâi este fals că ne aparținem numai nouă, că suntem numai ai singurei noastre ființe cu cerințele, gusturile ei momentane — adevărul susținut este că *noi*, fiecare în parte, aparținem *datoriei*. Fiecare avem sarcina noastră de a exista întregi, de a ne reface de cele ce am moștenit ca slăbiciuni și de a ne desăvârși sufletește și trupește, de a realiza, chiar aici pe pământ, omul în sine — omul ideal — cum l-a numit Isus, zicându-și *fiul omului* desăvârșit.

În această privință, avem învățătura comandamentului moral: „Fiți perfecți, precum și Tatăl vostru din cer perfect este”. Iar comandamentul omului gânditor este — „Lucrează estfel ca faptele tale generalizându-se să producă fericirea.” Dar relele fapte, relele obiceiuri la cari cedează treptat; actele chiar numai nedelicate, pe cari le comit, compromit demnitatea lor de oameni, nu sunt vrednici de umanitatea care este mereu în progres și care tinde spre perfecțiunea întregii ființe fizice și sufletești.

Să luăm exemple precise, caracteristice. Beția. Este greu de a arăta că acest viciu corporal degradează corpul, îl abrutisează? Îl duce la o ruină completă înjosind și ființa sufletească, până la nivelul brutei care și-a pierdut instinctul natural, care-l comandă cumpătare în mâncare și băutură?

Să presupunem însă că n'ar face rău fiecare vinovat decât lui însuși; aceasta n'ar fi nici-o rațiune ca să scuize răul astfel săvârșit.

Răul acesta produs din proprie voință, fără constrângere cu mintea lucidă, și fără remușcare, este o faptă vătămătoare imposibil de scuizat — fiindcă știm ce suntem datori să facem și ce suntem obligați să nu facem. Dar

nu este nici decum adevărat că, cel care face o faptă rea vătămătoare lui, se vatămă numai pe dânsul.

Relele cari se produc astfel nu se produc nici odată singure. Omul nu trăiește izolat, el nu poate să trăiască în afară de societate și de serviciile pe cari ea i-le dă și pe cari el trebuie să le facă societății. O solidaritate strânsă leagă în mil de feluri pe oamenii unii de alții.

Exemplele cele mai clare le avem chiar nu numai din partea celor cari-și fac rău lor sau altora dar chiar dela acei cari se abțin numai de a face ce trebuie (binele).

Cel care nu lucrează pământul sau nu-și face meseria — grevistul. Face rău prin abținere dela lucru, deși zice că el întâiu are să sufere.

Proprietarul mare ori mic, meseriașul, funcționarul, împlinește o funcțiune socială, trebuie să dea un bun ori un serviciu, cum cere datoria socială; nu produce nu și-o împlinește, dar nu-și face rău numai lui. Cel care consumă neregulat și distrugând mai mult decât produce: nu-și face rău numai lui însuși, ci societății. Celibatari, cei cari opresc nașterile, cari își provoacă avorturile. Dar răul intenționat produs din voință la un moment dat, din pasiune care-l aprinde sufletul; ori, mai mult, răul făcut obicinuit, dă patima care robește și sufletul și corpul, răul acesta are întotdeauna o contra-lovitură (un contre-coup) are o repercusiune, are un răsunet asupra societății dela cea mai mică, familia sa, până la cea mai mare — neamul — și chiar omenirea întreagă.

Indiferența însăși, răceala este un rău. Pietre nesimțitoare, zicea Ion Botezătorul oamenilor indiferenți... Pe aceasta religia, întâiu, apoi solidaritatea națională și umană a combătut-o. Chiar religiile cele înalte, înainte de Creștinism, Budismul și Mosaismul bazate pe indiferența față cu aproapele și cu societatea de alt neam au fost vătămătoare, oricât se deosebeau de păgânismul crud.

Față cu învățătura Budismului — Contemplarea — Inacțiunea — cufundarea în Nirvana — durerea și moartea. Față de mosaismul egoist care nu permitea ajutor străinului și lucru propriu Sâmbăta, cât de sublimă este învățătura Creștinismului: iubește, ajută, fă... fiu activ în bine.

Răul din *indiferență*, răul din exagerarea *durerii* și *dorința* de a ieși din viață înainte de vreme, sinucidere (căci ești tu om ca o sentinela aici pe pământ), *răul*, acelor secte cari se mutilau, se flagelau, ori cari se abțin

dela datoriile sociale, nu sunt vătămătoare numai celui care le practică.

Răul acesta merge lărgindu-se din ce în ce în unde omenști ca unde apei.

O societate de indiferenți?! Ce viață ar avea! O societate de sinucigași?! Ce iad avea! Răul făcut de unul în orice fel atinge părinții, filii, instituțiile, vecinii, concetățenii — neamul.

Ori din care punct de vedere am privi legăturile omului cu societatea — adică din punct de vedere moral, — considerând pagubele aduse ființei sufletești a societății; ori din punct de vedere material — considerând neajunsurile materiale; răul cauzat de un individ lui însuși e vătămător și cu greu de compensat ori de vindecat de toți ceilalți.

Din punct de vedere moral — răul săvârșit de un individ sieși — fiindcă se referă la corpul ori la sufletul său: sinuciderea, beția, opiul, cocaina, desfrâul; ori suflesc: lenea, minciuna, jocul de cărți, desfrâul, favorizează împlinirea celui rău și de alții. Mai întâi, cei din familia sa, mai mici, egali apoi cei din juru-i au un rău exemplu, capătă indemn la aplicare spre mrejele viciului și la căderea în el cu desăvârșire.

Toți acei cari văd până la un punct plăcerea viciului, cari doresc rămânerea în viciu — sunt ajutați a-și învinge conștiința — judecătorul cel întâiu și cel mai aspru pe care și-l cred prea vigilant, căruia îi dă de pildă îngăduirea conștiinței celorlalți; se fac puțin pretențioși față de ei înșiși, dacă din fire ori din educația de până atunci au fost scrupuloși; își fac scuza lesnicioasă având alte prilejuri, se înmulțesc în jurul lor tentațiunile. Se știe că contagiunea răului este mai repede decât contagiunea binelui, fiindcă a face rău nu-i așa mare greutate; fiindcă nu-i așa mare gradație; fiindcă răul dă plăcere momentană, pe când binele dă plăcerea în viitor și omul fuge de durerea momentană, chiar dacă-l așteaptă o durere mai mare în viitor. Aici e voința și libertatea ei cari trebuie cultivate, educate. Din punct de vedere moral, răul săvârșit și pe care-l credem nevătămător celorlalți are urmări supărătoare pentru acei cari trăesc cu noi sau în jurul nostru: alcoolicul, jucătorul de cărți aduc ruina familiei lor, imprăstie desorganizarea și durerea: copiii lor sunt în lipsă, needucați, predispuși la boale și tot felul de slăbiciuni.

Acest vinovat, care se declară a-și fi numai sieși dușman, aduce pagube societății întregi, căci pe lângă că nu e în stare a lucra

cum trebuie, a-și mări patrimoniul, constituie o povară — pentru alți: — în primul rând pentru al său — este o sarcină societății care trebuie să aibe aziluri și ospicii și chiar constituie un pericol, când va ajunge nebun, ori criminal.

Incheerea tuturor acestor considerațiuni rezultate din examinarea chestiunii: dacă — cel care se scuizează când face un rău pe care-l suferă el întâi — are dreptul să se scuize zicând că își face rău numai lui, este evidentă.

Oricine trebuie să se abțină cu totul de a face răul, nu numai pentru că răul pe care și-l face sieși este o greșală cu urmări mari prin exemplul ei, dar pentru că răul se răsfărânge asupra tuturor.

Nu trebuie să scape nimănui din vedere, bogat și sărac și de orice treaptă socială, *solidaritatea* ce ne leagă de toți semenii noștri în spațiu și în timp.

Trebuie să ne reamintim întotdeauna că relele noastre obișnuințe sau relele noastre fapte, de orice natură, compromit progresul general și vatamă, în același timp, fericirea lumii întregi, căreia îi suntem datori sprijinul puterilor noastre.

Omenirea nu se poate perfecționa — adică nu ajunge la idealul religios și cel moral — decât prin perfecțiunea fiecărei celule individuale și, tot ce fiecare individ face contrariu, este o stagnare adusă de el însuși pentru care răspunde înaintea conștiinței, în momente lucide, înaintea umanității și, în deosebi, înaintea judecății dumnezeiești care, și dacă vine mai târziu, vine cu siguranță și cu severitate.

Indreptările?

O cale de îndreptat este *preocuparea spiritului* care are în sine puterea de a se impresiona de ceea ce este frumos, măreț, sublim. — Are sufletul nostru sentimentul de *admirațiune*. Cine nu a admirat un colț de natură, pe uscat ori pe mare — uraganul — apusul de soare, aurora cea cu degetele de trandafiri — înainte mergătoarea Soarelui. Cine nu admiră un erou, un act de devotament al unui erou, al unei soții, al unei mame. Cine nu admiră o copodoperă artistică? Spectacolele naturii ca și ale operilor de artă, produse ale genialităților artistice, produc în noi emoțiuni puternice și durabile, dar mai ales: *cerul instelat* deasupra capetelor noastre și *înțelegerea faptelor morale* în sufletul nostru.

Cum să rămânem nesimțitori la aceea nemărginită mulțime de astre care strălucesc și

călătoresc prin spațiu? Incepând cu legenda religioasă a lui Melhisedec — omul fără început, care deduce un Dumnezeu din frumusețea naturii, citind Psalmii poetului rege David, trecând prin poezia indiană și a popoarelor moderne și auzind „Ilie baciul” al nostru — Miorița, Eminescu, I. Bratescu-V, D. Zamfirescu, toți au simțit prin *natură* existența și măreția lui Dumnezeu, unul, etern, atotputernic. Este în măreția înfățișare a boltei cerului atâta majestăte, care sguduie simțirea omenească, umple inima și-și face să tresalte toate fibrele ei. Acest sentiment față cu cerul s'a curățat de naivități și de spaimă, a crescut pe măsură ce cunoștințele noastre despre lume s'au mărit.

Cât de departe suntem astăzi de acei cari-și închipuiau bolta cerului... Inveliș al unui cerc de munți, tunel, acoperem coloanelor. Cât de puternic este sentimentul nostru față de lume și de creatorul ei când știm că toate aceste corpuri sunt în mișcare, care se face după legi fixe, neclintite și de o precizie matematică.

Această *ordine* a lucrurilor naturii, făpturi ale mâinilor ziditorului ceresc, este anume stabilită ca să ne atragă gândul, să ni-l stăpânească, să ne producă admirațiunea sublimului și *remușcarea* vinovatului, atunci când vedem că numai noi ne îndepărtăm de armonia sădită de Creator, în natură și în inimă. Cum spune Varlam (De mare jale...).

O asemenea priveliște a cerului și a lumii ne dă ideea infinitului, ne mișcă imaginația care nu se oprește de a închipui și a cânta Imnuri de Slavă celui dintru înălțime. (Am citat Psalmul). —

Firea, infinitul care planează deasupra capetelor noastre ne covârșește; dar nu ne sdrobește — rămânem în admirare, simțim căldura adorării; genunchii ni se îndoaie, ochii ne lăcrămează. Admirarea și adorarea sunt însoțite de cunoașterea micimii noastre și ne umple sufletul de respect, de religiozitate.

Cerul instelat a făcut să se producă în om ideea unei puteri prea mari față de el, putere care a creiat această mulțime de astre și universuri — din care planeta noastră face parte și care ființă a stabilit, pentru fiecare din ele, legile cari le conduc și pe cari noi ajungem să le cunoaștem ca să ne servim de ele. Opera ființei supreme este sublimă, având semnele unei mărețe frumusețe și pornind din fondul unei bunătăți totdeauna vie și iubitoare.

Atenția, grija, iubirea acestei ființe supranaturale și prea-bune formează respectul religios — religia care ne comandă să păstrăm

armonia firii și în mica și neînsemnata noastră ființă care cu nimic nu e mai scăzută ca Firea decât prin proporție, iar decât îngerii nu mai prin corpul muritor.

Iată dar cum deprinzându-ne a contempla firea, a-l înțelege și respecta legile — înțelegem și respectăm ordinea. Respectăm ordinea și în ființa noastră — nu ne facem cu voe rău noi înșine.

Dar cum din Fire s'au distins, în ochii și simțurile noastre trupești, armonia, măreția și frumusețea priveliștelor desăvârșite, tot așa se simt cu puterile sufletești oameni, făpturi ale Creatorului cari se impun atențiunii noastre, ridicându-se mult asupra marelui mulțimi comune și imperfecte prin îmbinarea și lucrarea puterilor sufletești.

Ce exemplu putem să luăm la cei antici cari nu cunoscuseră un singur D-zeu și pe Mântuitorul fiul Său, ce exemplu mai vorbitor decât Socrate; iar la creștini pe sfinții părinți și martiri, înainte mergătorii ortodoxismului pe care-l prăznuim astăzi, iar în urmă Filosofii Kant, știința, Pasteur.

După cum cerul înstelat ne-a dat impresiunea înfințelii de mari puteri a lui D-zeu, tot așa mintea — faptele morale, legea morală — a omului ales, ideal, ne dă impresia înfințelii Calitativ bun. Există și un înfinit bun — cu legea lui morală — pe care l-a sălășluit D-zeu în om.

Mintea noastră este pusă la încercare. Sus — îmbrățișează toată mulțimea universurilor împrăștiate în spațiu — Inf. mare, — aici pe pământ — alături de sine — în sine, în ființa lui sufletească — a doua substanță a întregului lui (căci e din 2 substanțe) este înfinitul moral — al lui Socrate, al eroilor creștinătății, al Perfectilor lui Isus Mântuitorul și criteriul moral al filosofilor. Aceasta lege morală, care ne înfățișează idealul de curățenie sufletească, ne impune atențiune, ne silește la respect de persoana în care se poate sălășlui — prin urmare respect pentru persoana noastră.

Considerând aceste două lumi — a înfințelii mare și a legii morale din sufletul nostru — sau înfinitul calitativ bun, vedem că lumile cari ne înconjoară și ne acoperă ne sunt inferioare cu toată frumusețea și ordinea lor — ele sunt lucruri — ele au legi impuse.

Noi suntem ființe, după chipul lui D-zeu. Toate elementele și părțile naturii sunt supuse unor legi cari le sunt impuse din afară, pe cari le suferă din fatalitate, iar legea morală, înălțimea de cugetare — puterea de voință a unuia ca Socrate și ca atâția martiri ai

creștinismului și filosofii binelui, este opera noastră, pornită din fondul sufletului nostru. care e de esența divină, din sufletul ziditorului.

Semnul măreției omului nu mai este mărirea nemărginită ci puterea și libertatea de a-și da legea conduitei sale, și de a se supune liber.

Și dacă așa este ființa noastră, că putem să ne mândrim față de fire fiindu-i superiori, e posibil să ne degradăm cu voie noi înși-ne făcându-ne rău — scoborându-ne din înălțimea noastră până la treapta cea mai de jos a necuvântătoarelor și a lucrurilor inferioare?

Nu! Biserica speră, societatea ortodoxă propovăduiește, oamenii înțelegători dau pilde, fie ca și cei greșiți odată să se îndrepteze. Amin.

Necesitatea unui ideal în viață.

Problema nu mai e actuală, ba chiar se consideră rezolvată de fiecare individ în parte. Este însă un semn sigur, care trădează fără cruțare pe acela care nu are un ideal, ori a cărui ideal este ales rău. Semnul acesta constă, în a te plânge zi de zi de plictiseală, a spune zi de zi că nu există fericire pe pământ.

Fericire, nu este egal cu avere, rang; ci „unul dintre marile secrete ale fericirii, e de a te simți ocupat într'un mod folositor, având speranța în reușită” zice S. Smiles. Da; a avea un ideal, înseamnă a fi fericit. Căci idealul, nu trebuie confundat cu himera după care alergând ești silit să constați zădărnicia efortului depus, nici cu scopul care odată atins, lasă sufletul inactiv și părăsit de aspirațiunile generoase, ci idealul este și trebuie să rămână concepțiunea unui lucru posibil și perpetuat la înfinit, pentru că va fi întotdeauna îngăduit a aspira la mai bine. „Idealul este o urmare neîntreruptă de realizări succesive” zice H. Manfield.

Este deci vorba, de fericirea pe care ne-o putem da noi înșine și nu de aceea pe care ne-o procură alții. E vorba, de a ne hotărâ și de-a începe să trăim pentru ceva în lumea aceasta. Să ne punem sufletul în serviciul unei cauze mari și sfinte. Așa de sfântă să fie, și așa să ne ocupe gândul de mult, încât să nu avem timpul să ne mai gândim și la meschinăriile lumii, ci dacă ne-ar întreba cineva pe neașteptate la ce ne gândim, să-i putem spune fără să roșim: la cutare. („Nu ne gândim niciodată a atinge soarele, dar ne place căldura produsă de mângăierile razelor sale” a zis H. Manfield). Este vorba de-o absorbantă activitate a spiritului, de-o devotație pentru o cauză până la identificare cu acea cauză, până la lepădare de sine și ajuns odată aci până la altruismul propovăduit de Isus.

Sf. Apostol Pavel știa căte nenorociri ajunsese poporul ales fiindcă descurajase în urmărirea idealului. Știa că idealul este necesar atât individului cât și societății, pentru susținerea echilibrului moral. De aceea bazându-se pe acest temel psihologic-filozofic al idealului veșnic prezent în cuget, le spune filipenilor: „câte sânt adevărate, câte sânt de cinste, câte sânt drepte, câte sânt curate, câte sânt de lubit, câte sânt cu nume bun, orice faptă bună și orice laudă — la acestea să vă fie gândul“.

Un om, care nu are un ideal fixat, e un om periculos și lipsit de bucurii. Periculos, întrucât nu are nimic de respectat în societate și ca atare, e gata în orice moment a atenta la temelia ei. Lipsit de bucurii, întrucât el în drumul ce-l face în viața aceasta, nu zărește în orizontul depărtat un han în care va intra să odihnească. Un astfel de om, nu poate surăde la ecoul cântecelor de odinioară, nu are plăcerea de a asculta în el murmurul triumfurilor trecute, nici vocea speranțelor viitoare. Și doar „cele mai mari plăceri, zice d. I. Petrovici, le gustăm întotdeauna nu când s'a realizat un lucru, ci când îl visăm că s'ar realiza. A te încanta numai de ceea ce încă nu e, este mijlocul cel mai puternic pentru a nu te opri în loc niciodată...“

S'ar părea doar după cele spuse, că orice ideal, orice plan pus odată în gând, este în stare să ne facă viața frumoasă. Firește; sunt idealuri și idealuri după cum sunt oamenii. Baudelaire, într-o poemă zice: „Ca să nu fi robul încâtușat al Timpului, îmbrăță-te; fără încetare! Cu vin, cu poezie sau cu iubire, cu orice — numai să te îmbeți!“.

Și criminalul are un ideal; și toți câți și-au pus în gând să facă ceva în viața aceasta. Atât numai, că un singur ideal este insondabil, ineputabil. Nouă creștinilor ni se potrivesc „câte sânt de cinste“ pe noi ne „aranjează“ un ideal bine ales, un ideal creștin. Cu acesta trebuie să ne îmbrățăm noi. Orice ar face ceilalți, noi trebuie să lucrăm ca și creștinii. Dacă ceilalți oameni nu vor să-și destăinuie menirea lor, dacă-și risipesc timpul în lucruri ce le distrug puterea, nu-i nici un motiv ca să facem și noi la fel. Idealismul doar, concepția aceasta așa de puțin pământească, e necesar să-și albă învinșii lui, martirii lui.

Un singur model deci: Isus. O singură dorință: desăvârșirea. „Fiți desăvârșiți“ a zis Mântuitorul. Iată idealul indicat de El. Acesta este idealul ineputabil. E singurul la care putem clădi veșnic fără să obosem și fără să ne fie frică că într-o bună zi — vorbind omenește — vom face gelos pe D-zeu de perfecțiunea noastră. Acest ideal aduce cele mai mari victorii: asupra noastră înșine. Este idealul idealurilor. Și cuvântul acesta, ideal, să nu-l rostim intimidat. O fi el pentru cineva plictisitor și stărnitor de zămbete; dar pentru adevărații îndrăgostiți de Mai Bine, Mai Frumos, pentru adevărații inițiați în acest cult, pentru cei cu suflet mai puțin profan, el rămâne tot singurul sens

al vieții. Chestiunile zilei chiar dacă azi nu vom reuși a le rezolva după înțelesul strict al cuvântului ideal, idealismul nostru nu trebuie să scadă. Ajunși la înălțimea aceasta, n'am câștigat mai puțin. De aci soarele ne va fi mai ușor de descoperit și vom avea cu o încercare mai mult decât ceilalți semenii ai noștri.

Să ne sacrificăm dar pentru ceva. Din grațitudine însă pentru Acel care s'a răstignit pentru păcatele noastre și — ca să împăcăm și egoismul din noi — spre o mai mare siguranță că idealul nostru va fi dător de cea mai fructuoasă fericire, să ne sacrificăm pentru Isus.

Noi tinerii, cari suntem la rescruci de drumuri, să ne întrebăm imediat ce ni-se pare viața grea și plictisitoare: „Ce vom face cu cei douăzeci de ani ai noștri? Ce vom face cu inimile noastre? Ce vom face cu mințile noastre?“

G. Perva
preot.

Adunare preoțească.

În 10 Aprilie a. c. preoții tractului Balinț au participat la sf. mărturisire și împartășire cu Sf. taină a cuminăcăturii.

Cu aceasta ocazie și-a ținut adunarea generală de primăvară și „Asociațiunea Clerului Andrei Șaguna“ desp. Balinț.

Tot atunci s'a făcut și misiune pentru popor.

La ora 8 a. m. s'a celebrat Utrenia în decursul căreia s'au mărturisit preoții participanți prin pr. duhovnic tractual A. Popoviciu, apoi s'au mărturisit credincioșii prin P. C. Sa I. Trifu, protopop, prin duhovnicul tractual și prin pr. A. Popa.

La Sf. Liturgie, celebrată în sobor de pr. A. Popoviciu, L. Biro și M. Truța, predică ocazională a rostit-o pr. N. Burdia, vorbind frumos și temeinic despre Sfta. taină a cuminăcăturii. La Priclasnă s'au împărțit toți preoții și credincioșii.

După Sf. Liturgie s'a ținut Adunarea gen. a desp. unde s'a citit raportul general asupra activității desfășurate anul trecut. S'a ales noul comitet pe 3 ani, preș. fiind proclamat P. C. Sa I. Trifu, s'a reorganizat, împărțindu-se desp. în 5 cercuri religioase și pe viitor s'a făcut programul că în decursul acestui an să fie parcurse toate comunele. Pr. A. Popa conferențează despre: Păstrarea credinței strămoșești.

Alegându-se președinte și secretar pentru fiecare cerc religios, se dă din nou posibilitatea să se munciască serios în ogorul Domnului pentru a coborî pe Hristos în mijlocul poporului.

Se hotărăște prin aprobare unanimă să se sprijinească din toate puterile și să se adereze la „Asociația generală a Clerului ort. român“ spre a ne putea apăra interesele uniți cu toți frații preoți din țară, fapt pentru care e ales pr. L. Biro să reprezinte preoțimea din acest tract la diferite adunări.

După acestea într-o caldă atmosferă frățască și cu puteri înalte preoții se îndreaptă spre parohiile lor. Participător.

Din ogorul creștin.

Orbul....

„Părinte ești rugat să vii la spitalul epidemic, să împărtășești un bolnav“.

În secția tuberculoșilor, pe un pat stă în agonie un bărbat voinic de 28 ani, orb.

Mă apropii de el și-l întreb, — după ce făcui ochire la eticheta deasupra patului, — „Gavrilă vrei să te împărtășești?“ Cu așa mare sfiială am pus aceasta întrebare, căci mă gândeam cum să mă esecut de ea fiind în apropierea lui mai mulți bolnavi și nu știam la un moment dat cum să-l fac spovedania între așa mulți.

Din încurcătură mă scoate Gavrilă, căci la întrebarea mea îmi răspunde: „Nu părinte! nu mă pot griji, că nu mă simt vrednic de cuminecătură, dar dacă ești bun să-mi faci o rugăciune de dezlegare..., că vezi Părinte..., voi fi blăstămând eu pe cineva, sau mă va fi blăstămând altul pe mine“...

Bietul Gavrilă era în agonie, coșul pieptului sălta în cadențe precipitate, iar ochiul lui sticlos și alb era cuprins de o pânză umedă de lacrimi.

Sora de caritate până ce eu citesc rugăciunea de dezlegare îl șterge de pe frunte sudorile reci ai morții.

La citirea cuvintelor „slăbește, iartă, lasă păcatele“... Văd cum pică din ochiul alb și sticlos alui Gavrilă boabe de lacrimi calzi... un suspin adânc... o rază de bucurie pe fața lui.

Îl întind crucea spre sărutare, o apucă cu căldură, o strânge la piept... și-o sărută îndelung.

„Mai ai vre-o dorință Gavrilă?“ „Da Părinte! „Dacă ești bun sfintește-mi puțină apă, să mă pot spăla cu ea și să o beau, să mă curăț“...

„Măi Petre! la vino încoaci!“ îmi zise către un prieten de al lui orb, care venise să asiste la ultimele clipe a lui Gavrilă.

„Măi Petre ști că mi-l mai ușor“...

Cei alții bolnavi mă chemară și ei să le fac o rugăciune. N'a trecut mult timp după părăsirea spitalului și Gavrilă s'a ușurat de toată povara grea a vieții. Murise. Prietenii lui dela Institutul orbilor l'au petrecut la locul de odihnă. Corul orbilor a dat răspunsurile.

Gavrilă era un bun cântăreț și prietenii lui l-au cântat așa de duios și emoționant...

Mizerie...

Era o zi rece de Noemvrie. Un vânt care te pătrundea până în oase te face se te refugiez! la un ascunziș.

Înmormântarea era fixată pe ora 4 și trecuse de mult ora 5. Murise o femeie săracă, și se aștepta să i-se aducă sicriul gratuit dela Interpretarea funebruă. La intervenția telefonică, iată sosește trăsura cu sicriul.

Intrăm în casă. Un miros greu te lovește. Toată casa era de 6 m. pătrați, făcută numai din scânduri și lipită la margini cu lut.

În fund pe o scândură așezată pe 2 scaune moarta. La margine pe un scăunel stă liniștită și se juca cu o zdreanță ileana, fata cea mai mare a reposatului, de 4 ani. Într'un cot zgribulită, Maria fata de 2 ani a reposatului se trudea să bage un nasture într-o groapă. La o femeie bătrână în brațe plângea copilul de 4 săptămâni a reposatului.

Nenorocita femeie lehuza s'a sculat de vreme din pat și a lucrat, ca să câștige pâine la copii, a răcit și a murit.

La prohod s'au strâns toți locuitorii acestor bărci. Au plâns-o dușor. Dar la groapă au petrecut-o foarte puțin. Vântul era rece și picioarele erau goale și hainele de pe ei zdrențuite.

La groapă am întrebat pe ileana: „Tatăl tău unde e?“ Și mica ileana cu ochii în pământ mi-a răspuns: „Nu-l acas“! „E la închisoare“!

Soțul nenorocitei femei era condamnat la 2 ani închisoare.

Dumineca la Capela închisorii am vorbit despre aceasta femeie săracă, care a murit de mizerie și care s'a jertfit pentru copilașii ei. Un bărbat din fund a izbucnit în plâns. A înțeles că de soția lui era vorbă.

A venit la mine și mi-a povestit tragica lui viață.

Furase un nimica tot, pentru că nu avea ce să dele de mâncare copilașilor. Pentru aceasta faptă fu condamnat la închisoare.

Și când te gândești căți alții fură, nu un nimica tot, ci milioane și aceasta nu pentru a da de mâncare copiilor, ci pentru a-și putea mulțumi toate poftete satanice.

Bogație...

Casa se ridică trufaș și falnic într'un loc de frunte din artera principală a orașului Timișoara.

În apropierea ei altă casă mai modestă. Proprietarul acestei case, bun creștin, nu poate să intre în ea până nu chiamă Preotul să o sfințească, măcar așa provizor, că sfințirea cu alai, cu invitați și cu cheltuieli de mii de lei se va face cu altă ocazie mai prielnică.

Bogatul nostru cel cu casa falnică aflând, că vecinul său în amurg de seară, în mod clandestin „a făcut sfeștania, chemă și el Preotul și zise: Părinte vino te rog și la mine și fă... știi... așa un fel de hocus-pocus la casă, că vreau să mă mut în ea“.

Pentru bogat, care mai are și alte case, evenimentul că s'a făcut o casă nouă nu are farmec.

Că doar nu o să-l mulțumească lui Dumnezeu, că a putut face o casă nouă. Parcă ar zice: „Eu am câștigat banii aceștia, nu mi-l-a dat Dumnezeu“!

Prieten! „Hocus-pocus“ e sfeștania celor fără de Dumnezeu, nu a unui creștin adevărat.

Creștinul adevărat cunoaște cuvintele lui Hristos: „Că ce va folosi omului de va câștiga lumea toată, dar își va pierde sufletul“.

Zlăua crucii...

Mama cu fetele ei așteaptă Preotul să vină să sfințească casa.

Mirosul parfumat a salonului de atâtea ape mirositoare, par'că se bate cu mireasma ordinare și țărânească a busulocului.

Le cântă... În Iordan... Preotul întinde sf. Cruce spre sărutare mamei, apoi fetelor. Mama sărută sf. Cruce, iar fetele își pun mâna pe Cruce și își sărută propriile lor mâni.

Motivul: sf. Cruce a fost sărutată de atâtea și poartă pe ea bacilii infecțioși.

Ah! câtă cucernicie ipocrită.

Și când te gândești, că domnișoarele așteptau sfințirea casei ingenunchiate.

Timișoara, la 30 Martie 1930.

T. G.

Fenomenele cerești, credința și morala.

Ascultând discuțiile „îngrijorătoare“ ale enoriașilor mei întâmplare în anii trecuți, asupra fenomenelor cerești întâmplare prin Basarabia, Moldova și Bulgaria, am căutat a pătrunde în sufletul lor, pentru a afla „părerea“ ce o au ei despre aceste fenomene.

Aflând-o am căutat a face comparația între poporul „superstițios“ și lumea cultă, înțeleg între cei culti și pe țăranul luminat dela câmpie, — deoarece nu-l convine al asemăna cu „momărianul“ dela munți (așa numesc ei pe locuitorii din codrii).

Azi abia mai află oameni setoși după cuvântul lui Dumnezeu, cei mai mulți caută a-și mări ghemul bunurilor pământești și îi lasă reci, nepăsători tot ce se întâmplă înaintea ochilor.

Lumea cultă toate aceste semne Dumnezești caută a le explica pe cale științifică, iar poporului care-și caută a-și explica și el aceste fenomene cerești i se aruncă cuvintele de „superstițioși“.

Înainte de războiul mondial s'a văzut mult timp pe cer cometa „Haley“ — la carea priveam cu groază. Lumea să așteptă la o catastrofă fatală a pământului. Iar poporul „incult“ vedea în acel fenomen ceresc un „ce“ pe care-l tâlcuia de „războiu sângeros“.

Adecă poporul avea credință bazată și bine-motivată din scrisul sfintei Scripturi, unde scrie: „...Să se facă luminători pe întinsul cerului, ca să despartă ziua de noapte și cari să serve de semne pentru timpuri și ani“ (Întâia carte lui Moisi 1—14).

Cometa „Haley“ trecu, fără ca pământului să i se întâmple nimic. Și să împlină profețiile poporului

„superstițios“, care în acel fenomen ceresc a înțeles graul Atotfăcătorului.

Poporul! Care nu așteaptă mântuire, fericire, bunăstare și liniște, decât dela acela ce este ziditorul a toate și care mai are închinători între acești cinstiți creștini „superstițioși“ din creștii munților! Unde sunt vremurile îndepărtate, când oamenii să măsurau după greutatea credinței?!

Fenomenele cerești și pământești sunt graul Dumnezeesc, pentru îndreptarea zilelor noastre.

Fericiți acel ochi și urechi, cari văd și înțeleg în toate aceste fenomene nemărginita putere a Dumnezeului.

În anul trecut și curent am cetit prin ziare, că în cutare colț de țară a plouat cenuse de diferite culori; roșie, neagră ect.

Bun înțeles, pleiada amatorilor de științe caută a da explicații lumii — care înspăimântată așteaptă injecțiile liniștitoare de camfor — „buletinul“ — creștilor cu circumvoluțiuni cerebrale foarte pronunțate — că „fenomenul cutare este nisp adus de vânturi din stepele Rusiei“. Foarte bine! Lumea s'a liniștit. Oare ce explicații vor da fenomenelor mai recente? Deoarece să scrie, că și stepele Rusiei sunt acoperite cu zăpadă.

Cu siguranță au să le ticluiească, ca cel ce cred lor.. să-și afle din nou liniștea — preamărind acel creier.

Lumea nu mai bagă în seamă scrisul sfintei Scripturi, care zice: „Înțelepciunea lumii acesteia, care e o nebunie înaintea lui Dumnezeu și este o înțelepciune a lui Dumnezeu, care este o nebunie acestei lumi“ (Corint. 1. 17—31).

Poporul „superstițios“ și de data aceasta crede cu hotărâre și zice: „Arătări de semne rele. Dumnezeu ne-a urât“.

Să nu uităm, că Psalmistul zice: „...înaintea lui Dumnezeu o mie de ani ca înaintea oamenilor o zi“ Să ne așteptăm la zile grele, dacă nu momentan, mai târziu...

Nicăuri nu-i este dat omului a cunoaște pe Dumnezeu și pe sine mai temeinic, ca în largul mării — în câmpia întinsă a apelor — atunci vede cu o claritate nedescrisă, că el, în univers este un atom, viața lui este un ce neînsemnat și apoi cuprins de acest sentiment și convingere, *roagă pe cel ce nu l-a cunoscut* să-l fie călăuză, păzitor și veghetor vieții sale.

Nu mai amintesc de războaie, pentru că cel ce au trista amintire — foarte bine cunosc acele sentimente — iar a așterne pe hârtie acele momente infernale, nu este gândire și om a le descria atât de real și fidel.

Și totuși lumea din zi în zi decade...

În războiu, din partea oamenilor soldați, să făceau atâtea și atâtea promisiuni solemne, față de Dumnezeu și semenii lor... Credeam că după acel

cataclism lumea va fi ca renăscută, va fi o lume ideală, care va slugi numai lui Dumnezeu, deapropoelul, cu un cuvânt numai binei. Lumea însă cu pași grabiți să înstrăinează de promisiunile făcute și de învățăturile Mântuitorului.

Astăzi trăim zilele cetății „Ninive“, pare că să dau premii pentru emulări în spre păcate ca „Miss mai frumoasă“, „Miss fără Dumnezeu“, „Miss clevetitor“, „Miss sgârcit“ și alte multe „Miss“ a zilelor.

Ninive s'a îndreptat la auzul cuvintelor profetului Iona. Lumea de azi nu mai are lacrimi de căință, ochi pentru a cunoaște pe Dumnezeu din faptele Sale și urechi pentru a asculta cuvintele Lui. Adevărat cuvintele Psalmistului „Ochi au și nu vor vedea, urechi au și nu vor auzi...“ Dumnezeu oamenilor de astăzi este, buna stare materială și satisfacerea atâtor poftă trupestă. Și aici să adevăresc cuvintele Psalmistului: „Idolii neamurilor argint și aur...“

Ninive a primit pe Iona și s'a mântuit. Lumea de astăzi este cuprinsă de spazmul răutăților, atât de mult, încât văzând un zmerit slujitor al sfântului altar, nu are pentru el un cuvânt de înbărbătare, ci este huiduit și dacă să poate chiar umilit.

Oare cel chemați, pentru a aduce la lumină, la Dumnezeu pe cei ce le sunt încredințați, putea-vor sta liniștiți și nepăsători în fața amenințărilor prăpădului ce ne amenință turma?

Că suntem huiduiți, osândiți de lume — și vom fi pururea — nu uita prietene, că Dumnezeu Fiul toată viața lui cât a petrecut-o pe pământ a fost urit, batjocorit și crucificat, ca nouă să ne arate, că toți cei ce vor mărturisi Sfânt numele Lui, învățăturile Lui, să nu așteptăm răsplata omenimel, din contră vom fi vrednici numai de disprețul ei.

De prezent trăim chiar acele zile, unde suntem arătați de lume ca cei mai nefolositori, batjocoriți și aproape fără nici un sprijin. În butul năcazurilor, nu uita prietene a mări pe Dumnezeu, primește cu mândrie cuvintele aruncate cu dispreț, pentru Hristos, de lume ca „blgot, incult, superstițios“ ect. că nu-l este dat ori cui a suferi pentru el. Roagă-te în sufletul tău, pentru acești clevetitori. Iartă-le Doamne, că nu știu ce grăesc!

Să urmăm fără șovăire calea indicată de Cel crucificat, fără a lua în seamă — răutatea zilei — și vom avea comoară, satisfacție și fericire!

Lupești.

Ioan Tomuția
preot.

Misiune religioasă în Buteni și Parastas pentru Protopopul Fl. Roxin.

Credincioșii comunei Buteni, au avut parte de o frumoasă sărbătoare misionară aranjată de C. preoți locali, și la care a participat și C. Sa P. Ștefan Lungu misionar eparhial. Flacăra credinței și tradiția trebuie păstrată în sufletul

poporului nostru prin o alimentare neîncetată. Preoțimea noastră trebuie să cunoască glasul chemării sale și să se năzuiască a se apropia tot mai mult de sufletul credinciosului, care aleargă setos la izvorul credinței pentru a-și putea primi mângâierea necazurilor și durerilor sale. Trebuie să se năzuiască preoțimea, ca aceasta sete să o stămpere și să nu lase ca acel credincios dornic de a auzi cuvântul Domnului, se caute în alta parte apa vie după care însetează. Trebuie. se i-se dea ocaziune cât mai deasă, de a se adăpa la izvorul mântuirii sufletești.

Pătruns de cunoașterea acestor trebuințe, C. Sa Părintele Ioan Cosma administratorul protopopesc, a fixat ținerea unei misiuni religioase la Buteni în Dumineca Floriilor, la care a învitat și pe Misionarul eparhial.

Conform tradiției, încă în Sămbăta Floriilor după masă, copiii îmbrăcați în haine de sărbătoare și cu clopoței în mână, poporul și preoții, s'au dus după salcâmuri — formând o prea frumoasă procesiune, a cărei mărșă a crescut la rentoarcere, când toți copiii, poporul și preoții veneau cântând și aducând în mâni crenguțe de salcâmuri înfloriți, așa precum cântând și cu salcâm în mână a primit poporul jidovesc pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos la intrarea Sa în Ierusalim. Și acești credincioși se pregăteau să primească, însă în inimile lor, pe Mântuitorul, pentru că după săvârșirea vecerniei și după ce Părintele misionar a ținut o impresionantă meditație despre importanța și trebuința mărturisirii păcatelor, poporul prezent s'a mărturisit.

În Dumineca Floriilor s'a celebrat serviciul divin de către preoții: C. Sa Părintele Ștefan R. Lungu misionar eparhial, P. C. Sa Ioan Cosma administrator protopopesc și C. Sa Iuliu Bodea preot. Frumusețea acestui serviciu divin săvârșit în marea și pompoasă biserică nouă din Buteni, cu acele cântări bisericești atât de frumos cântate de corul bărbătesc puternic și bine instruit de țăranul Ruja Gavrilă, precum și melodiile bucate religioase executate de fanfarele bisericii, au avut asupra credincioșilor cari au umplut biserica, o adâncă influență religioasă și le-a produs o mare revelație sufletească. S'au împărtășit apoi cu sfintele taine credincioșii cari sau mărturisit în număr de peste 100.

La priceasnă C. Sa Părintele Lungu, a ținut o predică măiestră. Cu vocea-i blândă și duioasă, a descris emoționant drumul Mântuitorului Iisus Hristos spre Ierusalim, primirea Lui cu salcâm în mână de către poporul ales, osanalele aduse Fiului lui Dumnezeu, dar a descris și durerea Mântuitorului, care știa, că acest popor care azi îl preamărește, mâine va striga să-l răstignească! A descris și ilustrat cu exemple vii, că precum pe vremea Mântuitorului, așa și azi, cauza nelegiuirilor este a se căuta în răutatea inimii și a sufletului omenesc. Pentru înblânzirea acestei răutăți, pentru mântuire sufletească s'a coborât Iisus pe pământ, pentru înblânzirea acestei răutăți și mântuirea sufletească luptă azi și biserica ortodoxă a Lui Hristos. Frumoasă și adânc simțită predică. Predica numai atunci are efect și numai atunci este înțeleasă de auditor, dacă cel ce o rostește este însuși pătruns de adevărul propovăduit. Iar Părintele Lungu a fost însuși pătruns de adevărul propovăduit. O adâncă impresie și pătrundere a avut asupra celor cari l'au ascultat.

După serviciul divin, s'a ținut parastas pentru decedatul de pie memorie protopopul Florian Roxin. Corul și fanfarele au dat răspunsurile și au executat cântări funebre duioase și mult tânguitoare. După parastas a vorbit Părintele misionar S. Lungu. Și-a început cuvântarea cu cuvintele Eclesiastului: „Deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciuni“ și pornind din aceste cuvinte, a arătat întregul rost al vieții omenescă. A arătat apoi meritele regretatului Florian Roxin protopopul Butenului, care născut din familie de țăran, a fost întâi învățător, apoi ales preot în Lipova, și mai pe

urmă protopop în Buteni. Aici a dezvoltat o activitate plină de roade. Sub păstoria sa s'au edificat Școala confesională, Casa tractuală, Casa parohială, mai apoi ca o încoronare a faptelor sale, s'a ridicat aceasta biserică pompoasă, cea mai frumoasă de pe valea Crișurilor. Mare bărbat a bisericii noastre ortodoxe din această eparhie a fost părintele Roxin și binecuvântată fie memoria sa. Arată, că dacă părintele Roxin, sub păstoria sa n'ar fi dezvoltat nici o alta activitate, decât s'ar fi ridicat acest măreț Sion, și atunci numele lui s'ar înscrie cu recunoștință în Istoria acestei eparhii. Activitatea lui însă a fost multilaterală. În timpurile vechi a organizat luptele de rezistență națională, apoi acum după întregirea unității naționale a visat întărirea bisericii a cărei vrednic slujitor a fost, iar în realizarea visului său plin de idealism, n'a cunoscut nici o jertfă și nici o cruțare de sine. A înființat Societatea Crucei roșii, a înființat Oastea Domnului, a înființat orchestra de fanfare bisericești și se poate spune, că n'a fost în Buteni și în acest ținut vre'o acțiune de interes național, cultural sau bisericesc, la care să nu-i fie fost inițiatorul, sau sprijinitorul.

Și în lupta aceasta, în împlinirea viselor sale ideale, poate n'a fost înțeles și apreciat după cum trebuia, dar oamenii mari, sunt ca munții înălți, a căror vârfuri sunt pururi acoperite de zăpadă și de ceață, ele nu se cunosc și nu sunt accesibile pentru toți.

Cu preoții a fost bun, ca un frate mai mare, și însăși vorbitorul a avut fericirea ca prima slujbă la altarul Domnului să o servească sub oblăduirea decedatului. Incheie apoi, adresând cuvinte de mângâiere îndureratei familii.

După masă, la vecernie, s'a adunat iarăși poporul. După săvârșirea serviciului, Oastea Domnului a desfășurat un frumos program religios, iar Părintele misionar Șt. Lungu, le-a adresat o simțită cuvântare, laudând năzuințele Oastei Domnului, îndemnându-o ca și mai pe departe să caute a pătrunde calea adevărului, arată de biserică noastră ortodoxă.

După terminare, Părintele adm. ppeșc Ioan Cosma a mulțumit în numele poporului pentru participarea și frumoasele învățături rostită de Părintelui misionar Ștefan Lungu, și astfel s'a sfârșit această misiune, care este încă o dovadă de năzuințele slujitorilor altarului Domnului, cari se trudesă să îndrepte turma păstorită de ei pe urmele Mântuitorului.

A. B.

Sărbătoarea sf. Paști în Arad.

Sf. Paști, au fost sărbătorite în orașul nostru și în anul acesta cu evlavie obicinuită.

În săptămâna patimilor s'au oficiat zilnic servicii divine în biserică catedrală. Iar în fiecare seară s'au servit deniile la cari a participat public tot mai mult.

În Joia mare seara la denii cele 12 evanghelii au fost citite de: P. S. Sa Episcopul Grigorie, I. P. C. Sa Arhim. Dr. I. Suciu, consilierii Dr. Gh. Ciuhandu, M. Păcățian, T. Vățianu (protopop Arad), D. Muscanu, S. Stana preoți: C. Turic, T. Draia, F. Codreanu și iarăși pâr. Turic și P. S. Sa pâr. Episcop.

Vineri la vecernie a pontificat P. S. Sa asistat de 8 preoți. Aici a predicat pâr. Arhim. Suciu.

Iar seara în Vinerea patimilor s'a oficiat Prohodul Domnului și la orele 9 s'a făcut în-

mormântarea Domnului cu procesiune în jurul catedralei.

Învierea Domnului s'a oficiat în Arad Duminică dimineața la orele 4, în prezența autorităților civile și militare. A pontificat P. S. Sa pâr. Episcop asistat de 12 preoți și 1 diacon.

Procesiunea învierii s'a făcut cu muzică militară și cu mai multe unități de soldați. După înviere s'au împărțit sf. Paști.

Sf. liturghie a fost pontificată cu mare pompă de P. S. Sa pâr. Episcop asistat de preoții cari au participat la înviere. La priceasnă P. S. Sa Episcopul nostru a rostit o înățătoare predică, savurată de public cu multă plăcere.

Marele public n'a încăput în biserică, așa că s'a adevărit și acum că catedrala din Arad este prea mică pentru credincioșii noștri. Deci cei cu cădere vor trebui să contempleze ca pe lângă biserică ce se va zidi în Arad-Șega să se deschidă o capelă în Pârneava.

Nr. 4050/1929.

REGULAMENT

pentru funcționarea corurilor bisericești
ort. rom. din eparhia Aradului.

NUMIREA CORULUI.

§ 1. Numirea corului este: „Corul vocal bisericesc ort. rom. din comuna.....”

SCOPUL.

§ 2 Scopul corului este: a) ca prin cântări armonioase, executate la serviciile interne și externe bisericești, să contribuie la ridicarea și întărirea religiosității și moralității credincioșilor; b) ca membri corului să se instruiască în cântările de strană, pe cari le vor executa în singular și în cor; c) ca prin concertele și festivalurile, ce le va aranja, să ofere credincioșilor distracție și mângâiere sufletească, relevând frumusețea cântărilor și literaturii românești.

FONDUL CORULUI.

§ 3. Corul își va crea un fond propriu și anume: a) din taxele plătite de către membrii fondatori și cei onorifici; b) din venitul net al concertelor și festivalurilor aranjate în scopul augmentării acestui fond; c) din venitele funcțiunilor, la cari va fi invitat corul; d) din donațiuni.

Interesele acestui fond vor servi pentru acoperirea trebuințelor curente ale corului: procurarea de instrumente musicale, note, chiria, încălzitul și iluminatul localului de instrucțiune.

Capitalul fondului se va putea întrebuința numai pentru investițiile necesare unei funcționări a corului, în baza propunerii motivate a comitetului și cu aprobarea adunării generale.

MEMBRII CORULUI.

§ 4. Membrii corului sunt: a) fondatori; b) onorifici; c) activi. Membrii fondatori și onorifici pot fi toți credincioși ort. rom. de ambele sexe, precum orice corporațiune și alte persoane juridice și morale, de pe teritoriul României, care vor achita taxele stabilite de către adunarea generală.

Membrii activi pot fi toți credincioșii de ambele sexe din comună, pe care conducătorul corului îl va afla apți de a face parte din cor.

Asupra admiterii membrilor, de toate categoriile, se pronunță comitetul corului. Hotărârea comitetului este definitivă. În adunarea generală membrii activi au vot decisiv, iar cei fondatori și onorifici, numai vot consultativ.

Membrii activi sunt obligați să ia parte regulat și punctual la orele de instrucțiune, să observe disciplina și să se supună întru toate dispozițiilor dirigentului.

Calitatea de membru încetează prin: a) moarte, b) repășire și c) excludere.

Comitetul poate exclude din șirul membrilor: a) pe cei ce părăsesc biserica ort. rom., b) pe cei judecați pentru fapte penale difamante; c) pe cei ce duc viață imorală; d) pe cei ce nu se supun disciplinei și dispozițiilor dirigentului și e) pe cei ce lucrează în contra intereselor corului.

ORGANIZAȚIA CORULUI.

§ 5. Atribuțiunile corului le îndeplinește: a) adunarea generală, b) comitetul corului, c) funcționarii corului.

§ 6. Adunarea generală ordinară a corului se va întruni în fiecare an odată și anume în jumătatea a doua a lunii ianuarie.

Adunarea generală extraordinară se convoacă: a) când o află necesară președintele; b) la cererea motivată a majorității membrilor comitetului și c) la cererea motivată a celor jumătate din membrii corului.

Convocarea se face prin publicarea în biserică, cu cel puțin 8 zile înaintea termenului și ordinii de zi fixate pentru adunarea generală.

La adunarea generală iau parte toți membrii corului și anume: cei onorifici și fondatori, cu vot consultativ, iar cei activi cu vot decisiv.

Atribuțiunile adunării generale sunt: a) stabilirea bugetului; b) cenzurarea și aprobarea socotelilor despre venitele și cheltuielile corului; c) decizie asupra propunerii comitetului cu privire la plasarea și întrebuințarea capitalului corului; d) a alege pe durată de 3 ani pe funcționarii corului, cu excepția preș-

dintelui, care este de drept parohul, conducător al oficiului parohial; e) a decide asupra hotărârilor comitetului trimise în apel la adunarea generală.

Hotărârile adunării generale se iau cu majoritate de voturi, afară de chestiunile asupra întrebuințării capitalului fondului și disolvării corului, în care hotărârile se iau cu majoritate de 2/3 de voturi.

Pentru adunarea generală să fie capabilă de a aduce hotărâri valide, se cere prezența a cel puțin jumătate din membri.

Dacă la prima convocare nu se prezintă numărul cerut de membri, adunarea se va ține peste 8 zile cu orice număr de membri.

COMITETUL CORULUI.

§ 7. Comitetul corului se compune din președintele, dirigentul, secretarul, casierul, controlorul, bibliotecarul corului și 5 membri aleși de către adunarea generală, dintre membrii activi ai corului, pe un ciclu de 3 ani. Președintele corului este de drept președintele comitetului.

§ 8. Atribuțiunile comitetului sunt: a) compunerea bugetului; b) compunerea socotelilor; c) admiterea de membri; d) excluderea de membri; e) decide asupra locului și timpului aranjării concertelor și festivalurilor și stabilește programa acestora; f) face propuneri adunării generale cu privire la investirea ori plasarea capitalului corului; g) alege și dimitte pe dirigentul corului; h) supraveghează conduita morală a membrilor corului; i) îngrijește de providerea corului cu cele necesare pentru buna lui funcționare; j) îngrijește de augmentarea bibliotecii.

FUNCȚIONARIII CORULUI.

§ 9. Președintele corului este de drept parohul conducător al oficiului parohial.

Unde sunt mai mulți preoți, conducătorul oficiului parohial poate preda prezidiul corului unuia dintre preoții mai tineri.

Preotul președinte, convoacă și conduce adunarea generală, precum și ședințele comitetului. Controlează activitatea corului și a funcționarilor. Reprezintă corul în toate chestiunile și în fața tuturor autorităților bisericești și civile. Îngrijește de executarea hotărârilor comitetului și ale adunării generale, și din timp în timp dispune scontrarea cassei corului.

În caz de impledecare a președintelui atribuțiile dânsului le prevede, în mod interimar, un membru din comitet delegat de dânsul.

§ 10. Dirigentul corului se alege de către comitet. El examinează pe membrii activi și face propuneri comitetului pentru primirea sau respingerea lor. Instruește și conduce corul la toate ocaziunile; face propuneri comitetului pentru procurarea notelor și instrumentelor necesare. Instruiază pe membrii corului în cântările de strană și execută cu dânsii a-

ceste cântări. Face comitetului propunerii cu privire la aranjarea de concerte și festivaluri și prezintă spre aprobare comitetului, proiectele de programă a acestora. Raportează cazurile de indisciplină a membrilor.

Dirigentul va beneficia de venitele fixate în contractul angajamentului.

§. 11. Secretarul corului redactează procesele verbale despre ședințele comitetului și ale adunării generale și le predă președintelui spre păstrare. El prevede toate agendele scripturistice reclamate de administrația corului.

§. 12. Cassierul corului ia în primire cassa corului și încasează venitele corului. Face plăți, pe chitanțe semnate de președinte și controlor. Poartă zluar de cassă despre încasările și cheltuielile corului. Se va supune scontrării de cassă, decâteori o va ordona aceasta președintele. Cassierul răspunde cu întreaga lui avere pentru buna manipulare a averii corului și pentru eventualele lipsuri, cauzate de reavolnța și neglijența dănsului.

§. 13. Controlorul controlează activitatea casierului; examinează și contrasemnează chitanțele și facturile prezentate casierului spre plată. Este responsabil materialicește pentru averea corului.

§. 14. Bibliotecarul corului ia în primire, pe lângă inventar, biblioteca corului. Poartă condică despre cărțile împrumutate de către membrii corului și examinează starea acestora la reînapoierea lor. Face propunerii comitetului cu privire la achiziția de cărți și gazete. Este responsabil materialicește pentru bunăstarea și integritatea bibliotecii.

§. 15. Într-o comună nu poate funcționa decât un singur cor bisericesc. Nici un cor bisericesc nu va putea funcționa fără a se constitui în conformitate cu statutele prezente și fără a primi aprobarea Consiliului eparhial.

§. 16. În cazul că activitatea corului bisericesc este de așa natură, că vatamă interesele bisericii, produce neînțelegeri în sânul credincioșilor, când conducerea corului nu s'ar conforma dispozițiilor statutelor prezente și n'ar reintra în legalitate nici la provocarea autorității eparhiale: această autoritate are dreptul de a dizolva corul, de a stabili răspunderile și a aplica pedepsele prevăzute în Regulamentul disciplinar.

În caz de dizolvare sau desființare a corului averea acestuia se preface în fond special, numit fondul corului bisericesc ort. rom. și să administrează de către consiliul parohial în conformitate cu normele episcopale în vigoare.

Reorganizându-se corul și obținând permisiunea de funcționare va reintra și în dreptul de a administra fondul.

Dacă în decurs de 3 ani dela dizolvare, nu se va mai constitui alt cor în comună, fondul corului devine proprietatea comunei bisericești, care va dispune de el după trebuințele sale.

La serviciile religioase, conducătorul corului și coriștii, stau sub ascultarea preotului slujitor.

Acest regulament intră în vigoare la data promulgării sale, prin publicarea lui în organul oficial al eparhiei.

Toate regulamentele anterioare sunt și rămân abrogate.

Aprobat de Consiliul eparhial ort. rom. din Arad în ședința sa dela 16 Ianuarie 1930.

Mihail Păcățian Dr. Grigorie Gh. Comșa
consilier referent eparhial Episcopul Aradului.

Mulțumită publică.

Comuna bisericească ort. rom. din Chevereșul-mare, județul Timiș-Torontal, a turnat 3 clopote în greutate de 1183½ kg la firma „Uzinele Metalurgice”, din *Timișoara-Jozefin*.

Numitele 3 clopote fiind turnate după toate regulile tehnice și având cea mai perfectă armonie, spre mulțumirea tuturor credincioșilor, prin aceasta se exprimă numitei firme mulțumită publică și se recomandă și altor comune bisericești.

Chevereșul-mare, la 10 Februarie 1930.

Oficiul parohial
Gheorghe Popescu
paroh.

Mulțumită publică.

Subsemnatul în numele parohiei Virișmort aduc și pe această cale cele mai călduroase mulțumiri generoasei Doamne văd. Livia Crăciun din Lugoj, pentru frumosul dar ce l-a făcut sf. noasire biserici, cumpărând un clopot în valoare de 10.500 Lei într-o amințirea neuitatului său soț reposit Teodor Crăciun. Bunul Dumnezeu să-l răsplătească înmii din darurile sale cerești, iar pe repositatul său soț să-l odihnească.

Asemenea aduc sincere mulțumiri C. Pr. Aureliu Cărbășiu, soției sale Ana Cărbășiu, Pr. Iuliu Stoica, A. N. Rambausch notar, Ioan Ivanescu și S. Vodicean, cari asemenea au dăruit câte 1000 Lei pentru cumpărarea clopotelor, precum și tuturor aceloră, cari au contribuit cu obolul lor la cele 3 clopote, cari s'au sfințit în Dumineca Florilor.

Bunul Dumnezeu să le răsplătească cu sănătate și fericire deplină.

Virișmort, la 8 Aprilie 1930.

Iuliu Stoica
cond. of. par.

INFORMAȚIUNI.

Intrunire Colegială. Toți absolvenții Preparandiei (Școalei Normale) ort. rom. din Arad, seriile 1914—15 și 1919—20, sunt rugați să-și trimită adresele lor, — cei din 1914—15 D-lui Ioan Lipovan prof. Arad, Piața Avram Iancu Nr. 22 și cei din 1919—20 D-șoarei Ana Cornea, Arad, str. Românului Nr. 11. — Aceasta în vederea unei întruniri colegiale ce se proiectează pe vara anului curent.

Rugăm pe toți colegii să-și trimită adresele lor necondiționat, ca să putem lua contactul cu toți în vederea acestei întruniri.

Concurs de licitație minuendă.

Pentru întreprinderea lucrărilor de zidire a paraclisului și casei parohiale din Arad-Grădiște, conform planului și devizului aprobat de Ven. Consiliul Eparhial sub No. 2170/930, se publică concurs cu oferte închise. Ofertele se vor înainta la oficiul parohial din Arad, strada Eminescu No. 34, până în ziua de 3 Mai orele 12.

Planul, devizul și condițiile de licitație se pot vedea la oficiul parohial (Arad str. Eminescu 34) între orele 4—6 p. m.

Arad-Grădiște, la 16 April 1930.

Consiliul parohial.

BIBLIOGRAFIE.

Lazar-Popovici: Taina vieții lungi. Bucătăria fără foc. Regimul crud. Tipografia diecezană Arad 1930. Prețul Lei 80.—

Întâiul sol al marelui reforme omenești, pe care o propovăduiește apusul cu isbânzi urlașe.

Știința modernă elimină complect cărnurile, narcoticele, alcoolul și chiar aromatele din alimentația omului. Astăzi nu mai este pentru nimeni un secret că bolile toate, fără excepție, sunt efectul unei hrăni nesănătoase, efectul dureros al nerespectării legilor naturii. Pentru cei cari cunosc legea alimentației, legea ritmului și legea respirației, viața e sănătate, plină de bucuria muncii creatoare.

Foarte interesantă și instructivă, cartea e scrisă într-un stil viu și atrăgător, dând reguli de viață și peste 200 rețete deopotrivă utile celor chinuți de boli, ca și celor cari înțeleg să prevină bolile.

Se poate comanda dela librăria diecezană din Arad

Parohii vacante.

Pentru îndeplinirea parohiei din *Arad-Șega*, care prin rezoluțiunea Ven. Consiliu Eparhial Nr. 3674/1929 este decretată de clasa întâia, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în organul Biserica și Școala.

Venitele sunt:

1. 32 jughere date prin Reforma Agrară,
2. Birul parohial,
3. Intregirea de salar dela Stat,
4. Cortel în natură,
5. Stolele legale.

Alesul va suporta toate dările după întreg beneficiul, va catehiza și exorta la școlăle primare și de adulți și la căminurile de ucenici din raza cartierului *Arad-Șega*.

Concurenții la această parohie, cu știrea prealabilă a Protopopului tractual, se vor prezenta în sfânta biserică din Arad, spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și în oratorie, cu stricta observare a dispozițiilor din §-ul 33 din Regulamentul pentru parohii. Cererile de concurs, ajustate cu atestatele și certificatele regulamentare și adresate Consiliului parohial din *Arad-Șega*, se vor înainta P. On. Oficiu Protopopesc ort. rom. din Arad. Cel din altă Eparhie, vor alătura la cererea de concurs și actul de învoire dela Prea Sfințitul Episcop din Arad, pentru a recurge la această parohie.

Consiliul Parohial ort. rom. din Arad-Șega.

În înțelegere cu: *Traian Vășianu m. p.*
protopop

—□—

3—3

Pentru îndeplinirea parohiei de cl. I. (întâia) din *Mișca*, protoprezbiteratul Chișineului, consiliul parohial în conformitate cu rezoluțiunea Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 2307/1930, scrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în organul oficial al Eparhiei „Biserica și Școala”.

Venitele parohiei sunt:

1. Folosința unei sesii parohiale în estenziunea ei de 32 jug. cad. pământ arabil;

2. Stolele legale, conform normei stolare în vigoare stăvilită și edată de Ven. Cons. Eparhial sub Nr. 4490/1925;

3. Ca răscumpărare de blr: 4 jugăre cad. pământ arabil și 24 jug. cad. drept de pășune sau drept la pășunarea alor 24 vite mari;

4. Intregirea dela stat, pentru care parohia nu garantează;

5. Casa parohială cu 3 camere și apartamentele de lipsă cu grădină de 800 st. □.

Parohia este de cl. I. (întâia).

Alesul va suporta toate impozitele după beneficiul parohial, va predica în Duminică și sărbători, va prevedea învățământul catihetic la școala primară, fără nici o remunerațiune.

Cererile de concurs înscrise cu documentele de calificare și adresate Consiliului parohial din *Mișca*, se vor înainta oficiului protopopesc ort. român al Chișineului (adresat la Socodor), iar reflectanții cu autorizația administratorului protopopesc, se vor prezenta în sfânta biserică din *Mișca* în vre-o Duminică ori sărbătoare, spre a dovedi destoinicia în cele rituale și oratorice.

Reflectanții din altă Eparhie, se pot prezenta în parohie și vor putea concura numai cu consenzul Prea Sf. Sale Părintelui Episcop Eparhial.

Din ședința consiliului parohial din *Mișca*, ținută la 16 Martie 1930.

Teodor Pinter m. p.
președinte.

Dimitrie Neteșă m. p.
notar.

În înțelegere cu:

Petru Marșieu m. p.
administrator protopopesc.

1—3

—□—

În baza ord. Ven. Cons. Eparhial din Arad Nr. 2513/1930 se publică concurs în termen de 30 zile dela prima publicare în organul eparhial „Biserica și Școala” pentru îndeplinirea parohiei nou înființate *Ineu-Colonie*. Parohia este de clasa I. (primă). Venitele la această parohie sunt:

1. Uzufructul sesiei par. 32 jug. dat prin reforma agrară.

1. Uzufructul unui intravilan de 400 st. p.
3. Birul îndatinat.
4. Stolele legale.
5. Dotația dela Stat.

Casă parohială nu este, deci alesul se va îngriji de locuință. Concurenții la acest post vor avea să respecte cerințele regulamentare în această privință. Toate sarcinile depe venite le va suporta cel ales.

Va catehiza fără altă remunerație.

Recurenții din alte eparhii vor prezenta prealabilă învuițare a P. S. Sale Episcopului Eparhiei Aradului.

Ineu-Colonie la 25 Martie 1930.

Consiliul parohial ort. rom.

În înțelegere cu *Mihail Cosma* protopop al Ineuului.

1—3

—□—

Redactor responsabil: **SIMION STANA.**